

Arrest

nr. 115 235 van 6 december 2013
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2013 dient verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in het kader van een duurzame relatie.

1.2. Op 8 augustus 2013 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/02/2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Foto's: Op een van de voorgelegde foto's is de datum 10/09/2009 terug te vinden, op de andere foto's werd zelf aangebracht dat het foto's uit het jaar 2010 zouden zijn. Op basis van de foto's kan dus vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Echter, er werd niet aangetoond dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- Inschrijving en betaling van het Centrum voor Volwassenenonderwijs op datum van 23/08/2010, dit is geen bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- Trainabonement geldig van april 2010 tot mei 2010: Dit trainabonement bevat een adres waaruit zou moeten blijken dat er een samenwoning was voorafgaand aan de aanvraag. Echter, het adres dat wordt weergegeven op dit abonnement wordt louter op basis van een verklaring ingegeven. Bijgevolg is dit trainabonement evenmin voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

- Verklaring van een dokter: een verklaring op een kan niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden.

- Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene pas sedert 20/12/2012 uit de echt gescheiden is, bijgevolg kunnen we niet spreken van een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Enig middel: schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 8 EVRM

- De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

- Verzoeker is het niet eens met de DVZ.

1. "-Foto 's:...op basis van de fotos kan dus vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Echter, er werd niet aangetoond dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. "

De DVZ is van oordeel dat aangetoond is dat verzoeker en partner elkaar twee jaar kennen. Dit wordt niet betwist. De tegenpartij betwist wel dat niet is aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal hebben ontmoet en dat die ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoeker kan hier niet mede akkoord gaan.

Verzoeker brengt stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar hebben ontmoet op 10/09/2009 (foto), moederkesdag 2010 (familiefoto), inschrijving CVO van 23/08/2010 ivm Nederlandse les voor de periode september-november 2010, trainabonement april -mei 2010, verklaring van de

dokter ivm bezoeken in april en mei 2011. Dit betekent dat verzoeker en zijn partner elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet. Die ontmoetingen overschrijden 45 dagen vermits het treinabonnement reeds geldig was voor 30 dagen, de bezoeken aan de dokter verspreiden zich over ruim een maand enz.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist gemotiveerd en strookt niet met de gegevens van het administratief dossier.

2. *"-Inschrijving en betaling van het CVO op datum van 23/08/2010, dit is geen bewijs van duurzame en stabiele relatie tussen de betrokkenen.*

-Treinabonnement geldig van april 2010 tot mei 2010: Dit treinabonnement bevat een adres waaruit zou moeten blijken dat er een samenwoonst was voorafgaand aan de aanvraag. Echter, het adres dat wordt weergegeven op dit abonnement wordt louter op basis van een verklaring ingegeven. Bijgevolg is dit treinabonnement evenmin voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie. "

Verzoeker merkt op dat het inschrijvings- en betalingsbewijs van het CVO wel een bewijs is van een stabiele relatie tussen verzoeker en zijn partner. Als adres op het stuk staat vermeld {...}, meer bepaald het adres van de vriendin van verzoeker. Bovendien werd de betaling verricht met de bankkaart van de vriendin van verzoeker.

Ook op het treinabonnement wordt het adres van de vriendin van verzoeker vermeld: {...}.

Weliswaar zijn de adressen aangebracht op verklaring van verzoeker maar het is belangrijk om deze stukken samen te bekijken in context met alle andere stukken. Men dient vast te stellen dat verzoeker steeds het adres van zijn vriendin opgeeft als verblijfplaats. Hieruit kan men dan ook niet anders concluderen dan dat verzoeker samenwoont met zijn vriendin, minstens dat hij daar regelmatig verblijft en dat zij dus een stabiele en duurzame relatie hebben.

3. *"-Verklaring van een dokter: een verklaring op eer kan niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden. "*

Verzoeker legt een attest voor van de huisdokter. Deze laat een telefoonnummer en adres na op de verklaring. Dit betekent dat dit stuk kan worden gecontroleerd op feitelijkheid en waarachtigheid.

Door geen waarde te hechten aan dit stuk lijkt het alsof de DVZ er vanuit gaat dat de verklaring van de arts vals is. We hebben hier te maken met een verklaring van een arts die zijn gegevens achterlaat op het stuk, zelfs zijn stempel zet. Deze verklaring kan met een eenvoudig telefoontje worden geverifieerd. Bovendien is elke arts aangesloten bij de Orde van Geneesheren die onder andere de eerlijkheid van hun leden controleert.

Het is in strijd met het stuk te beweren dat de verklaring niet kan getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

4. *Verzoeker heeft bewijzen voorgelegd waaruit onomstotelijk vast staat dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds meer dan 2 jaren kennen, drie maal hebben ontmoet en dat die ontmoetingen meer dan 45 dagen betreffen. De Staatssecretaris houdt elk van deze documenten en bewijzen tegen het licht en verliest hierbij het geheel uit het oog. Er is geen enkele reden om de verklaringen door derden te negeren, zeker wanneer deze samen met de andere bewijzen afdoende aantonen dat verzoeker reeds meer dan 2 jaar een stabiele relatie met zijn levenspartner heeft. Verzoeker mag en kan feiten met alle middelen van recht bewijzen.*

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in het middel beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat

wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 11 februari 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, met name als partner van een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoeker aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verweerder iedere redelijkheid mist.

2.6. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt dat ze het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de door haar overgelegde stukken. Verzoekende partij stelt dat uit de foto's blijkt dat zij elkaar ontmoet hebben op 10 september 2009 en op “moederkesdag 2010”. Verder wijst zij op de inschrijving CVO van 23 augustus 2010 voor de periode september tot november 2010, het treinabonnement van april tot mei 2010, de verklaring van de dokter in verband met de bezoeken in april en mei 2011 waaruit volgens haar blijkt dat zij elkaar meer dan drie keer hebben ontmoet en dat

deze ontmoetingen 45 dagen overschrijden daar het treinabonnement reeds geldig was voor 30 dagen, de bezoeken aan de dokter waren verspreid over ruim een maand enz.

2.7. De Raad wijst er evenwel op dat deze stukken geenszins aantonen dat verzoekende partij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd als partners voor de aanvraag of nog elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De inschrijving en betaling van het centrum volwassenenonderwijs is inderdaad geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoekende partij en haar partner. Immers betreft het ingevulde adres op dit bewijs een adres dat op verklaring van de verzoekende partij werd ingevuld, zodat de bewijswaarde daarvan om aan te nemen dat verzoekende partij een duurzame relatie heeft met haar partner niet kan aangenomen worden, daar zij eender welk adres kan opgeven. Hetzelfde geldt voor het treinabonnement. Het loutere feit dat haar partner de inschrijving zou betaald hebben, toont niet aan dat verzoekende partij een duurzame relatie heeft met deze partner. Zoals de verwerende partij terecht voorhoudt kan eenieder een betaling uitvoeren voor iemand anders zonder dat daarbij sprake moet zijn van een relatie tussen beiden. Deze stukken tonen geenszins aan dat verzoekende partij en haar partner elkaar driemaal voorafgaand aan de aanvraag hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen. Waar verzoekende partij verwijst naar de overige voorgelegde stukken en meent dat uit het samennemen van al deze stukken blijkt dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met haar partner heeft kan zij evenmin gevolgd worden. Immers, uit de foto's die verzoekende partij heeft voorgelegd kan hoegenaamd niet blijken dat zij haar partner voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet heeft waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de verklaring op eer van een dokter en zij meent dat deze wel gecontroleerd kan worden, wijst de Raad erop dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden, in deze oordeelt dat de betrokken verklaring op eer op zich niet kan worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. De neergelegde verklaring van de dokter bevat blijkens het administratief dossier immers niet meer dan de korte mededeling dat verzoekende partij op 12 april 2011, 24 april 2011, 16 mei 2011 en 18 februari 2013 op spreekuur is gekomen "*als partner van Mevr [...]*". Het is niet kennelijk onredelijk dat dergelijke verklaring niet wordt aanzien als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet: immers blijkt hieruit geenszins dat verzoekende partij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd als partners voor de aanvraag of nog dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Dergelijke verklaring zoals deze voorligt waarbij een derde aangeeft dat verzoekende partij de partner zou zijn van iemand kan – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – geenszins op haar waarachtigheid getoetst worden. Het feit dat dit stuk afkomstig is van een arts wijzigt niks aan voorgaande bevindingen.

De overtuiging van de verzoekende partij dat de neergelegde stukken wel het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zouden bewijzen, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER